

以便
以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華
以拉Utgilvare
Kom. för Sv. Missionen i Kina.Redigeras af
SRIG FOLEE och
EMMA BESEKOW.Expédition:
Drottninggatan 55.Telegramadress:
»Sinim», Stockholm.Telefon:
Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Guds barns trygghet. — Våra jul- och nyårsprenter. — Skörd efter många år. — Ett och annat om Herrens strider i Pucheng-distriktet. — Brefafdelningen. — Bref från tre kinesiska unga män. — Tacksägelse- och Böneämnen. — Årsmötet. — Jullådorna.

Guds barns trygghet.

Herren gaf David seger (bevarade David, eng. öfvers.), hvarhelst denne drog fram. 1 Krön. 18: 13.

Huru trygg är icke den människa, som står under Guds osvikliga beskydd! Davids fiender må rasa emot honom, de må uttänka listiga och onda anslag, de må hopa sig omkring honom för att fördärfva honom — de kunna dock ej nå honom, ty han omgifves af den mur, som heter Guds skyddande eller tillstodjande vilja. David vandrar nämligen på den honom af Gud anvisade vägen. Han följer den gudomliga planen för sitt lif. Han kan med full tillförsikt lita på Gud, emedan han lyder honom. Det är därför, som fienderna äro beröfvade all makt att skada honom. Åter och åter tyckes det, som om deras öfverlägsna antal måste besegra honom. Men gudomligt beskydd trotsar alla mänskliga beräkningar. Och ehuru Davids lif fortgår under nästan ständiga strider, betecknas det ock af ständiga segrar, för hvilka äran tillkommer Gud allena.

Liksom David omgifvas vi af fiender, talrika och mäktiga. Från det nya lifvets början, ända till dess löftena om den himmelska härligheten äro uppfyllda, fortfar vår mäktige vedersakare att bestrida oss hvarje tumsbredd mark. Och blott den är trygg, som alltid och allestädes har det medvetandet, att han är på den plats, Gud anvisat honom. Så länge vi icke afvika från hans viljas väg, få vi taga fasta

på och erfara samma skydd, som kom David till del. Ty vi hafva många löften, att Herren vill vara nära dem, som gå framåt i lydriad för hans kallelse.

Stuart-Holden (The Christian).

Våra jul- och nyårsprenter.

Den till formen välkända jullådan gjorde som en trogen och välkommen vän äfven denna helg sin påhälsning här och infann sig i god tid, jämt 8 dagar före jul.

Vi räknade det denna gång nästan som ett under att få hälsa den välkommen — af skäl, som lätt förstås, och vågade knappast tro på verkligheten däraf, förrän vi sågo den anländ hit. Och öppnas måste den, fastän julaftonen ej var inne. Man tyckte sig åtminstone ha rätt att "klämma" på klapparna i förtid. Och där ej känslan gaf oss förvisning, kom oss lukten till hjälp. O, hvad kaffet, sockret, chokladen, blåbären och karamellerna lukade godt, bättre än den finaste parfym! Och hvad det smakade sedan, när julen kom! "Gud välsigne Stockholms —, Dufbo —, Norrköpings —, Styrestads —, Tranås' —, Örebro —, Lanna —, Skellefteå och andra vänner!" — sprang därför från djupet af våra hjärtan.

Vi som näppeligen trodde oss få någon julro för de myckna röfvarna i trakten, ha fått fira helgen i den största frid, värmda af mycken kärlek från många vänner.

Men äfven *nyåret* medförde för oss *öfverraskande prenter*, som — jag hoppas ingen tar illa upp, hvad jag nu säger — *gladde oss ännu mer*. Sent på nyårsaftonen kom ett bref från en vår diakon,

Åter tillryggalades en dagsresa mot väster, och så befann jag mig på den lilla idealiska utstationen *Hsiao-i*, tillhörande Pucheng-distriktet — en oas i den andliga vildmarken. Arbetet där förestås af fröken Ingeborg Ackzell, hvilken Herren tydligen danat för deuna tjänst. Ej för intet fick hon först verka sin Herres verk som lärarinna ensam på Björkvik långt borta i skogen, hemma i det svenska Sörmland. O, att hvarje Guds barn ginge i af Herren beredda gärningar!

Lördagen den 22 jan. reste jag vidare till "det bergiga Pucheng", som ordspråket lyder, f. n. röfvarnas förlofvade land. I vagnen satt jag och bad Gud att i händelse af öfverfall kunna ta emot röfvarna på det mest effektiva sätt. Min text hade jag klar, och de två silfverbitar, jag ägde, skulle de gärna få taga, blott jag först en stund för dem finge predika Jesus Kristus och honom korsfäst. Dock syntes inga röfvere till. En stor glädje bereddes mig, då jag på aftonen välkomnades af min gamle vän Hugo Linder, hans maka och lille rare Lennart. Vid frukosten nästa morgon kommo två sparfvar inslygande genom en öppning ofvan bjälken i väggen. Hvad jag härmed ville säga är, att våra syskon i Pucheng behöfva ett rymligare och bättre hus att bo och arbeta i. De behöfva ock ett större kapell och framför allt Guds folks ständiga förböner, där de stå så att säga i deu främsta stridslinjen. Tillsammans med en stab af infödda medhjälpare utföra de på denna vidsträckta teg ett synnerligen betydelsefullt, vägbrytande arbete, bland annat genom tältpredikan. På söndagsmötet i Pucheng hade jag glädjen få tala till de församlade öfver den gamla, men dock alltid nya texten: "Se, Guds Lamm, som borttager världens synd".

Nästa onsdagsafton var jag åter i Tungchow, nu för att anhålla om br. Nils Svensons personliga hjälp vid anskaffandet af ett större predikotält, som vi tänka köpa i Amerika. Ett varmt tack till de vänner, som gifvit penning för ändamålet!

Efter 1½ dags färd mot norr inträffade jag den 28 jan. i Hoyang och hade nöjet återse våra kära syskon Robert och Dagny Bergling, deras lille hurtige Rudolf, fröken Emy Ohrlander samt medarbetarna. Broder Robert B. utför ett intensivt arbete. Utom församlingsvård och evangelistverksamhet har han opieasyl, gosskola och industriskola. I Hoyang och Hancheng — hans förra station — där fröken Anna Eriksson f. n. utför det så betydelsefulla arbetet att utbilda bibelkvinnor, finnas tillsammans omkring 300 församlingsmedlemmar. På söndag f. m. den 30 hade jag åter förmånen få tala ordet till rätt många i Hoyangs kapell. *Äfven detta är för litet.* Samma e. m. började vi gemensamt bedja om medel för dess utvidgande. De små tösorna i fröken Ohrlanders flickskola voro synnerligen uppmärksamma under predikan. Gud välsigne dem!

På måndagen gick jag på nytt öfver Gula floden och hvilade öfver natten i staden Linchin i vår provins Shansi, där broder Axel Hahne har en utstation. Därifrån besökte jag syskonen i Ishih, som just höllo på att rusta i ordning för det kinesiska nyåret. Sex stora regeringsområden (el. *hsien*) höra till broder

Hahnes distrikt. Efter höstterminens slut — br. H. har uäml. också en gosskola — har han hållit en bibelkurs, däri ett tiotal kristna från Chiehchow haft förmånen få deltaga. En liknande kurs — dessa kurser betyda mycket för församlingens tillväxt inåt — skall, v. G., hållas där under mars månad. Frökarna Forsberg och Björklund bygga nu om sin flickskola, som lofvar att bli förträfflig. Flera flickor från vårt distrikt få begagna sig af densamma. Broder Hahne höll på att underhandla om inköp af det hus, de bebo. Mätte allt lyckas väl!

Den 2:a febr. var jag åter hemma hos min kära hustru, som, Gud vare lof, var frisk och kry.

Jag har under min resa fått se något af Guds väldiga gärningar under det sist flydda kvartseket. Vårt arbete är icke fåfängt i Herren. *Honom vare ära från nu och till evig tid!*

Som svar på bön har Herren gifvit oss i Chiehchow en mycket skicklig lärare i modersmålet, herr Ch'ü (Tjuu), som förr varit ämbetsman. Sin unge son har han med sig hos oss, och dennes barnhustru har han sändt till missionens flickskola i Ishih. *Bedjen, att han må bli verkligt frälst!*

Vår folk- och mellanskola är nu åter i gång med ganska många elever. Bedjen, att de alla må vinnas för Jesus och bli pelare i hans församling! Chiehchow (Haichow) den 10 febr. 1916.

Henrik Tjäder.

Ett och annat om Herrens strider i Pucheng-distriktet.

Det allmänna uppvaknande, som Kina under de sista åren fått bevittna, Edinburgkonferensens upp-rop och dess fortsättningskommittéers utredningar, tidens tecken och känslan af folkets andliga hjälplöshet, det ena med det andra har ledt oss här i Pucheng att alltmer inse vikten af att vidtaga kraftiga ansträngningar i och för vårt fälts evangelisering.

Den välsignelse Herren gifvit åt flera icke blott korporationers utan äfven enskilda kvinnors och mäns bemödanden i denna riktning, ha varit min maka och mig en uppmuntran till att inför Herren öfverväga, hvad som möjligen kunde göras för denna sak inom vårt eget distrikt.

Så framkastade min hustru under sommaren ett förslag till fru Olsson angående medverkan vid större möten för kvinnor. Det möttes med varmaste sympati. På det härliga Blomsterberget utgjorde helt naturligt höstens arbete målet för våra studier och ämnet för mången rådplägning. Efter hand mögnade den planen, att vi skulle med utnyttjande af alla våra resurser göra en "framryckning längs hela linjen" och angripa själafriendens forskansningar på alla de ställen, där vi ha stationer. Dessa kunde då tjäna som operationsbasis.

Sedan vi af Herren fått visshet om att planen var af honom, gingo vi till verket med förberedelserna. Först värfvades broder J. Olsson jämte hans

kolportör och bibelkvinna. Våra egna evangelister, af hvilka ett par nyligen under en månad fått utrustning vid broder Olssons bibelkurs i Yuncheng, samt bibelkvinnorna ombådos att "hvässa sina svärd" och "fylla sina koger". Det stora tältet sattes i fullgodt skick. Ett stort standar förfärdigades. På dess hvita duk, inramad af en bred, svart list, voro stora, fint skurna skriftecken af sammet uppklistrade, inbjudande till tältpredikan. Lärare anställdes med uppgift att skriva affischer för uppklistring i städerna samt inbjudningskort, som på bistationerna skulle af missionsarbetarne utdelas i hemmen för kvinnornas räkning.

Men planen omfattade ej blott evangelisationsverksamhet bland hedningarna. Broder Olssons särskilda uppgift blef att hålla eftermiddagsmöten för det andliga lifvets fördjupande bland församlingsmedlemmar och katekumener, tillhörande resp. bistationer. I syfte att få skaran mangrant samlad och för att få stillhet vid mötena, utsände vi inbjudning till samtliga församlingsmedlemmar att under mötesdagarna vara min hustrus och mina gäster. Detta visade sig också ha åsyftad verkan.

Som kampanjen skulle bli långvarig och arbetet ansträngande för både kinesiska och svenska arbetare, och då det gällde att kunna insätta full arbetskraft på hvarje ställe, insågo vi, att förplägningsfrågan måste ordnas på allra bästa sätt. Vi frångo därför seden att gifva matpenningar åt de kinesiska arbetarne (då kinesen i regel gärna äter klen kost, blott han kan spara in några slantar). I stället anställdes två kockar för den kinesiska matlagningen och en för den svenska. Kinesisk köksattiralj fanns redan på bistationerna, och för den svenska sörjde min maka. Hennes uppfunna kokspis: en järnplåt med en krage, hvarpå spisorret sattes, var lätt att både frakta och inmura, och den medförda proviantlådan lämnade intet öfrigt att önska. Hvarje dag kunde vi sedan på bestämd tid sätta oss vid ett väl dukadt bord, alldeles som hade vi varit hemma.

Bud hade också sändts angående bönemötens hållande på hvarje station — den viktigaste af all förberedelse — och jag har anledning tro, att det bads mycket för våra möten. Vi, missionärer, kände också, att utan Herrens särskilda nåd och hjälp skulle hela företaget bli omöjligt. Denna del af landet hade nämligen under de senaste månaderna blifvit hård för ett röfvarväsen, hvartill man till och med i dessa trakter icke sett något motstycke. En kort skildring skall gifva läsaren en inblick i läget.

Revolutionen mot mandschudynastien år 1911 utfördes här i Shensi genom en massa äfventyrslystna och löst folk, kanske till största delen från Pucheng. En del af dessa "soldater" rymde sedan, medtagande sina moderna gevär; andra afskedades. De djärfvaste samlade anhängare och blefvo ryktbara röfvarhöfdingar, som i sina ofta forskansade hus förde ett gladt lif med sina kamrater på bekostnad af de förmögna på landet, hvilka de ständigt beskattade. Då våldsdåden blefvo outhärdliga, tillkallades militär. När denna ankom, drogo sig röfvarna för tillfället in bland bergen för att åter komma

fram, så snart militären aflägsnat sig. Förra våren hitkom en öfverste, så oduglig som ledare, att röfvarne ej ens brydde sig om att fly. Bataljer levererades, och i dessa var det i regel militären, som kom till korta. Som den kinesiska regeringen alltid är i ekonomiskt trångmål och ammunition således icke kan bestås för skjutöfningar, förlorar den kinesiske soldaten i känslan af sin oförmåga lätt allt mod; han saknar också ambition och fosterlandskärlek. Men i öfvermod mot folket, roffning och plundring på sina förläggingsorter visade sig soldaterna minst lika goda som röfvarne. Då till sist oskyldiga personer fängslades och afrättades på blotta misstankar, insågo myndigheterna nödvändigheten af att få militären härifrån. Öfversten lofvade att draga sig tillbaka på villkor att staden gifve honom en bra rekommendation till provinsens militär-guvernör. Stadens myndigheter afsände nu en skrivelse med innehåll, att som sagde öfverste ådagalagt en så eminent förmåga och visat ett så outröttligt nit, att alla röfvar i trakten nu voro utrotade, behöfdes militären ej vidare, hvarför öfversten rekommenderades till en högre befattning å annat håll. På grund af denna rapport återkallades militären. Röfvarna hade nu fria händer, och deras oförvägenhet gick så långt, att de en dag nära Hsing-she-chen sköto till och med på ett par amerikanare, som med sitt följe kommo ridande från Standard Oilbolagets fotogénbrunnar i norra delen af provinsen. Till sist sågo stadsfullmäktige här ingen annan utväg att rädda samhällena än att erbjuda de djärfvaste röfvarhöfdingarna och deras män värfning i stadens tjänst. Bland de till rådpläggning inkallade höfdingarna var en vid namn Chiu-ua samt dennes adjutant, den förut i vår tidning omskrifne "botfärdige röfvaren", hvilka en lång tid utgjort en plåga för köpingen S'uen-chia-chuang. Den senares släktingar, som voro här under dopklassen, togo honom med till stationen, där han åter för mig betygade sin såväl som många kamraters botfärdighet, bedjande att jag, om möjligt, skulle skaffa honom plats i en annan provins, där han icke kunde nås af sina fiender. Lifvet på landet hade blifvit så outhärdligt, att vår stad var fylld med flyktingar, burget eller förmöget landtfolk. Sådant var läget i landet, då vi höllo på att rusta oss för vår kampanj. Herren manade oss dock åstad, och vi kände, att just då behöfde folket få höra budskapet om honom, som förmår frälsa kropp och själ. Men vi kände djupt behöfvet af att "Vägrödjaren" skulle gå framför oss.

Vid vårt höstmöte framlade vi åter saken i gemensam bön inför Herren och kände oss styrkta. Evangelisterna på stationerna fingo nu sina sista order; det gällde för dem att utse och iordningställa plats för stora tältet, att skaffa bänkar, bord, téspis, tépanna samt nattvakt för tältet; äfvenså att inköpa spannmål eller mjöl, kol, grönsaker m. m. för köket — samt foder för våra dragare; att ordna sofplatser för såväl expeditionens medlemmar som de troende från landet och att på utsatt dag ha allting klart vid vår ankomst.

Den 10 nov., några dagar efter höstmötet, begaf sig expeditionen på väg. Den bestod af 16

kineser (12 män och 4 kvinnor) och 4 svenskar, samt medförde 4 vagnar, en stor med tältutrustningen, packningen och evangelisterna, samt tre mindre för bibelkvinnorna och missionärerna. På de närmast belägna platserna fingo vi dessutom hjälp af min hustru, som kom dit och ledde ett evangeliskt möte för kvinnor.

Att i detalj skildra denna för mitt minne så dyrbara evangelisationsresa blefve alltför vidlyftigt. En öfverblick öfver arbetets gång torde och vara nog för att hos läsaren väcka intresse för detta slags verksamhet. Kl. half 8 f. m. hölls af undertecknad en timmes bibelläsning för de inbjudna troende och arbetarne. Efter frukosten voro evangelisterna fria för studium af sina texter till omkr. kl. 10, då tältpredikan för män begynte. Under förmiddagen samlades småningom inbjudna kvinnor i kapellet, där fru Olsson med hjälp af fröken Ackzell, en evangelist eller undertecknad samt bibelkvinnorna vidmakthöll predikan och samtal till middagen kl. 2, då folket hemförlofvades för dagen.

I tältet turade evangelister med hjälp af oss, missionärer, om med korta predikningar och vittnesbörd, och utanför hade ett par kolportörer sina böcker utlagda till försäljning. Det värmdes hjärtat att se, huru tältet ibland fylldes ganska tidigt, och huru allvarligt mångas ansikten blickade emot oss. De kände nog, att det var lifsvärden, det var fråga om, och att vi hade deras sanna väl på våra hjärtan. Den stillhet, som alltid rådde, det intresse, som i allmänhet visades oss, såväl som den tacksamhet, som flera uttryckte i ord, gjorde tydligt, att våra bemödanden voro värderade. Likaså var det en glädje att ibland se kapellen samtidigt fyllda till sista plats med barn och kvinnor, som, med få undantag, aldrig förr hört predikan om Jesus, så ock att bevittna medarbetarnas ifver och intresse samt hvars och ens bemödande att till bästa möjliga verkan framföra det budskap, som han eller hon fått för dagen. Jag räknade ibland i tältet 300 åhörare på en gång, och kvinnorna uppgingo stundom till ett par hundratal.

Kl. half 4 e. m. började det gemensamma mötet för troende, hvilket broder Josef Olsson hade till uppgift att leda. Herren välsignade rikligen dessa stilla stunder vid ordet, så att det värmdes hjärtat för de himmelska tingen och drog sinnet från jorden och världen. Ibland hade vi på e. m. ännu ett möte för troende, hvilket liksom kvällsmötet leddes af undertecknad.

Att de troende satt värde på icke blott det goda, som de för egen del fingo mottaga, utan också på vårt bemödande att nå folket i deras distrikt, därpå har jag fått flerfaldiga bevis. För mig, hvars viktigaste arbete nog bestod i enskilda samtal med troende och rådplågningar med ledarne, var det särskildt värdefullt att ha alla samlade i en så god och mottaglig sinnesförfattning.

På sista dagens eftermiddag hölls på hvarje plats ett församlingsmöte. På en utstation, som är centrum för troende i ett aflägsset distrikt, och där ledaren ej har annan utbildning, än den han kunnat förvärfva genom självstudium och kortare bibel-

kurser, är det inte lätt att leda de troende till ett organiseradt församlingslif, som dock är så viktigt för en församlings bestånd och utveckling. Våra församlingsmöten äro därför af en fostrande art, då grundsatserna angående inträde i församlingen, trohet i söndagens helighållande, kristligt familjelif (innefattande äfven förlofningar, bröllop, begrafningar), verksamhet för Gud, bärandet af församlingens utgifter, disciplinering m. m., åter och åter måste framhållas. Därför var detta utmärkta tillfälle till församlingsmöte ytterst välkommet. Allra sist samlades vi med de troende omkring Herrens bord, då vi gemensamt fingo tacka för all hans nåd. Så kom afskedet, och så bar det i väg till nästa plats. Följande orter fingo besök: Hsing-she-chen, Suen-chia-chuang, Pei-shui, Pu-cheng, Hsiao-i och Hua-chow.

Till sist något om huru Herren hjälpt. Några dagar innan vi afreste till Hsing-she-chen, fingo vi höra, att ett kompani soldater från Sianfu ankommit och drifvit röfvarne i den trakten ned på slätten. Vi sågo ej heller spår af röfware där; tältet var ofta packadt. Tvenne aftnar hade vi laterna magica föreläsning i krigsgudens tempel. Det var en oförgätlig stund första aftonen, då omkr. 1,000 personer stodo lyssnande under ett par timmar till berättelserna om Jesu lif. Då folkhafvet ibland på grund af någon bakomstående påträngning kom i svallning, såg det litet oroande ut, men Herren hjälpte till svar på bön; för öfrigt var ordningen monstergill.

Under uppehållet på nämnda plats kom bud, att ett röfwareband plundrat en köping på vägen till Pei-shui, och strax därpå, att samma band öfverrumplat f. d. höfdingen Chiu-ua, som nu hade bevakningen af Suen-chia-chuang, vår närmaste station. Då vi strax därpå kommo dit, uppuktade jag i sällskap med broder Olsson f. d. röfvarhöfdingen, numer "kaptenen" Chiu-ua. Det var intressant att se en röfwarehöfding på nära håll: en smärt 22 års man, tarfligt klädd men med tvenne gördlar, spädkade med gevärspatronsatser, i kors öfver bröstet; figuren, hållningen och dragen voro just sådana, som man tycker skulle väcka beundran hos en äfventyrlysten ungdom; men just då hade hans drag ett uttryck af blyghet och förlägenhet. Jag omtalade öppet, att jag redan lagt mig ut för honom och hans adjutant hos stadsfullmäktige i Pucheng och att, om han nu bara skötte sig och sökte få sitt folk att hushålla med sin sold (utan att roffa från folket), skulle nog myndigheterna se till, att han finge någon säker anställning och således ej behöfva tvingas att lefva röfvarlif. Han hade varit i strid med sina fiender från dagningen till middagen. Vål hade han hållit köpingen men förlorat tre man i döda och några sårade, bland dem sin adjutant, "den botfärdige röfvaren", som nu låg med ett skottsår genom benet och bara beklagade det usla lif, de måste föra. "Detta är ju alldeles som att vara röfware", sade han. Vi voro nu ytterst välkomna, då vi kunde hjälpa de sårade.

Medan kampanjen pågick i Suen-chia, ankom plötsligt en natt ett band af några tiotal röfware. Väpnade till tänderna och aldrig lämnande geväret ur handen, gingo de omkring, kommo till tältet, ja,

äfven in på stationen, där de begärde fotogén för sina gevär. Vi predikade för dem och låtsades ej vara rädda, men kusligt var det, innan vi visste deras ärende. De visade sig vara Chiu-uas gamla kamrater, som han kallat till hjälp, och de försvunno en natt lika tyst, som de kommit. Så bevarade Herren oss steg för steg, så att vi lyckliga och glada fingo avsluta kampanjen i Huachow. Jämt en månad tog det, innan jag kom hem igen.

Denna verksamhet har klart ådagalagt nyttan af verkliga bistationer. Att infödda kristna själfva utförde arbetet, vore naturligtvis det bästa; det skulle bli billigare för missionen och göra en stationsföreståndares möda många gånger mindre. Men olyckan är, att hvad den kinesiska församlingen på sin nuvarande ståndpunkt synes vara i stånd att göra, alls icke förslår, när det gäller större distrikts evangelisering. Församlingen är för fåtalig för att kunna bära större bördor. Genom en stadigt pågående, rationellt drifven evangeliserande verksamhet omskapas allmänna opinionen; kunskapen om Kristus och kristendomen sprides inom olika samhällslager, och till slut är jordmänen beredd för väckelser och ett ymnigt inbärgande af troende i församlingen, som då skall bli bärkraftig.

Så har nu Herren hulptit oss att lyckligt fullborda denna färd med dess kombinerad af evangeliska möten och konferenser för troende. Jag hoppas det skall visa sig, att den varit ett pionjärarbete. Huru många af själfafienden bundna fångar, som genom den komma att bli lösta, är fördoldt för oss. Borgen för att striden ej varit fåfång, ha vi fått, genom att några både här i Pucheng och Hsing-she-chen låtit anteckna sig såsom forskare och sedan visat tecken till verklig omvändelse. Vi vilja nu innerligt bedja de Herrens vänner, som läsa detta, hjälpa oss i bön, att de samvëtssår, som mången fått, genom den Helige Andes öfverbevisning må hålla på att svida, till dess själen söker läkedom vid korsets fot.

Pucheng i jan. 1916.

L. Hugo Linder.

Brefafdelningen

Mienchih, Ho, 15 jan. 1916.

Kära missionsvänner!

"En ännu högre väg vill jag visa eder." 1 Kor. 12: 31.

Under hela hösten med dess mångahanda och olikartade arbeten ha vi här i Mienchih känt oss burna af och såsom med en mur omgifna af förböner. Jag måste därför nu genom tidningen sända ett varmt tack till dem, som ej mina privatbref

nått. Liksom David spelade sitt lifs sånger på harpan med de fyra strängarne: hjärterop, bidan, förtröstan och tack, så bli också vi härute småningom kunniga i det slaget af strängaspel, och jag ville gärna, att den sista strängens ton skulle ljuda klart både inför Herren och inför trofasta, om än ej alltid personligen kända vänner i hemlandet.

Jag har ej talat om Jongnings församling nu på en tid. Den näst sista söndagen i oktober hade vi vårt stormöte där. Det var fullt ut lika stilla därute under tältet på den stora tröskplanen samt om aftnarna inne i den rymliga, långsträckt grottan som någonsin inne i staden i den där förhyrda lokalen. När jag satt och såg mig om efter nya ansikten, nya bevis på evangeliets kraft, tyckte jag dock, att de voro bra få.

Nu något om en bland dessa nya, hvars namn är lang. När han en dag var ute för att förtjäna en slant genom att sälja bön-ost, hade en ond gårdshund bitit honom riktigt illa i foten. Trots doktorernas alla ansträngningar hade såret blifvit allt värre. En kristen granne, som döptes i våras, hade då frågat, om han ej finge bedja Gud bota foten. Den sjuke gaf sitt samtycke därtill, och nästa dag var lang så mycket bättre, att han kunde tillryggalägga mer än en och en half svensk mil till fots. Och snart var han fullkomligt frisk. Nu bevisar han gudstjänsterna regelbundet, och det är en stor uppmuntran.

En annan ny sökare fick jag sakna bland de närvarande. Det var en mycket förmögen äldre lärare, som brukat komma med vid gudstjänsterna nära ett halft år. Både för sin lärdom och sin rikedom är han allmänt uppburen, men röfvarna ha aldrig lämnat honom någon ro. De ha snappat bort än den ene, än den andre af hans närmaste, och så måste han lösas dem med dryga belopp. Det senaste dådet är, att de satt eld på hans hus. Kanske är det känslan af alltings förgänglighet, som kommit honom att i kristendomen söka något bättre. Vi ville gärna bedja honom komma till Mienchih för att undervisa i den aftonskola, som de troende länge där önskat grunda. Han skulle då få hjälp att förstå Guds ord bättre och äfven lefva fredad för röfvare. Men hans gamla mor lefver ännu, och trots sonens grå hår, höga lärdomsgrad och anseende hos alla grannar när och fjärran, har hon så ofta låtit sitt missnöjes galla utgjutas öfver sonens hufvud, i all synnerhet sedan han börjat bevisa de kristnas sammankomster, att han en dag blef förbittrad och af bara vrede insjuknade. Och så kunde han ej komma till stormötet.

Olika ämnen vidrördes under mötena, men denna gång betonades alldeles särskildt vikten af att vara fullt ärlig med penningar samt att icke svika de plikter man har emot församlingen.

Evangelisten Djinn från Mienchih yttrade bl. a.: "Det var en tid, då jag tänkte: Det är alldeles i sin ordning, att missionen förser mig med föda och kläder, om jag följer dess lära, men jag tackar Gud, som numer fört mig på andra tankar. Det är ej missionen, som skall underhålla oss, utan vi borde underhålla missionen och missionärerna.

Om vi nu också icke ha hunnit dährän, att vi kunna underhålla den utländske missionären, nog kunde vi underhålla våra egna evangelister. Hela saken beror på, om vi i våra hjärtan sätta högt värde på evangelium. Antag, att någon här finge tillfälle att köpa åker för fem täl pr tunnland, skulle han ej anstränga sig att köpa så många tunnland som möjligt? Men vi värdera ej evangelium såsom vi borde."

Han omtalade sedan, att trettio muhammedanfamiljer i Mienchih underhålla sin egen präst. Det var mycket intressant att höra på och lärde oss, huru det är ekonomiskt möjligt, att Islam kan göra en så kraftig motstöt mot kristen propaganda, som fallet nu är.

Djinn fortsatte: "På vägen hit till stormötet gingo diakonen Juh och jag och samtalade om industriskolan i Hoyang, och huru vi skulle kunna understödja den.

Jag tänker sälja en ko och köpa en andel för de pengarna, sade Juh.

Och jag sade: 'Jag har några tunnland jord, och därpå har jag sålt för tjugutäl för att kunna teckna två andelar'. —

Men på sista tiden har det så ofta kommit för mig, att vi borde samla skatter i himlen. Och nu gör jag så, att den ena hälften af pengarna använder jag till inköp af en andel i industriskolan, och den andra hälften skänker jag till den lokal, för hvars anskaffande insamling nu pågår här inom Jongnings församling."

Den som själf handlar så, vinner sedan gehör, när han uppmanar andra att gifva. Djinn föreslog, att hvarje familjeförsörjare skulle bidra med en half eller hel månadslön till den evangelist, som vi önska få anställd i den nya lokalen i Jongnings stad.

Så långt hunno vi emellertid ej denna gång, att vi kunde anställa bofast evangelist. Men vår lokal i staden ha vi tagit i besittning. Vi invigde den i december med en veckas bibelstudium öfver Jeremia. Den är ännu ej istandsatt och i värdigt skick, men vi få taga ett steg i sänder.

När jag efter slutad bibelkurs vände åter till Mienchih för att hinna hem till julen, ville borgmästaren i Jongning ändtligen medsända eskort. Den nye kejsarens motståndare förmodades ha lejt män för att i egenskap af röfvere trakassera utlänningarna. När jag anhöll att slippa eskort, af hvilken jag vore mer besvärad än ärad, lofvade man att ej sända sådan. Men efter något mer än en mils vandring gick eskorten förbi oss, där vi slagit oss ned vid vägen. Den höll sig sedan blott på något afstånd. Nästa dag hade soldaterna emellertid ej tid med oss. De skulle genomsöka bergen med tillhjälp af kedjor af uppbådadt folk, som i stora skaror samlades, väpnade med högafflar, påkar, urgamla gevär och allehanda tillhyggen.

Jag gick hem för att fira Fridsfurstens ankomst till världen och höra julevangeliets:

"Frid på jorden." *Dessa alla* suckade mer eller mindre medvetet: "Ack, hur länge än dröjer dagen att gry? Kommer ej frälsningens timma?" En ny kejsare står färdig att bestiga Kinas tron, en man som själf kallar sig den Frikostige Fursten. Men i bästa fall visar namnet blott hän mot hans goda vilja. Huru mycket större är ej vår frikostige Furste, som gifver hvar och en

som vill utan penningar och för intet *Guds frid, som öfvergår allt förstånd!*

Edert sändebud
Malte Ringberg.

P. S. Bedjen Herren med oss, att den begäfvade och af Gud välsignade Djinn blir bevarad i ett ödmjukt sinne, växer i nåden och blir till stor nytta med sin tjänst! Djäfvulen har lyckats härja härute rätt betydligt.

D. S.

* * *

Fröken *Ingeborg Akzell* skrifver i ett enskildt bref från Hsiaoichen den 1 febr.:

Mitt silfver var slut, och jag sände därför en man till Tungchow för att få därifrån, tills jag skulle

Missionär och fru Ringberg samt de 18, som i Mienchih förlidit är genom dopet upptogs i församlingen.

hinna få från Yuncheng. Han red dit i går morse, och nu i kväll har han kommit åter. En mil eller något längre härifrån blef han omringad af sju röfvare, som togo ifrån honom åsnan och packningen. En af dem slet sönder hans rock vid försöket att ta den ifrån honom, men då han sade, att han skulle ta af sig rocken och gifva dem, så fick han behålla den på. Han hade silfverbitarna innanför rocken, så hade den kommit af, hade nog rövvarna sett silfret och tagit det. Nu tyckte de, att hans gamla rock ej var så mycket med. Han talade om för dem, att han kände de två rövvarhöfdingarna i Suenchia-chuang (en af utstationerna i distriktet), och att han ofta hjälpt sårade och sjuka rövfare under sin vistelse på "evangeliesalen" där. Då rövvarne hörde det, rövvo de upp sakerna, som han hade med sig, men lämnade dem sedan. De togo endast de kopparpengar, som han hade med sig åt mig, omkring 10 å 11 kronor. En af rövvarna hade slagit honom på benet med geväret. När de lämnade honom, föll han på knä på vägen och bad Gud om hjälp. Sedan han gått omkring $\frac{1}{2}$ km., kom en af rövvarna tillbaka till honom med min åsna och sade: "Vän, du får åsnan tillbaka, eftersom du hör till evangeliesalen."

Eftersom det är så oroligt på vägarna, började vi bli oroliga, då evangelisten dröjde och det blef sent. Och nog voro vi glada att få se honom här med både åsnan och silfret oskadadt. Hans ben är ömt, men vi hoppas, att det snart går öfver. Vi äro alla så tacksamma mot Gud, att rövvarna ej gjorde värre skada. Det var öfver 50 kronor i silfverbitar, som han hade på sig, men det visste ej rövvarna om. Ja, sådana händelser äro ej sällsynta här. Samtidigt med mannen härifrån blef en affärsman bestulen på öfver 40 kronor. Han ville hindra rövvarna, men då afsköt de mot honom ett skott, som alldeles slet sönder hans ena öra. En tredje man blef också bestulen på allt, hvad han förde med sig. Det går ej att söka försvara sig mot rövvarna, därför att de ha gevär. Arma Kina! Rövvarna synas värre än förut, fastän soldater så lång tid legat i strid med dem. Denna gång tänkte jag, att jag skulle skriva utan att tala om rövvarna, och så har jag i alla fall skrivit en lång "rövvarhistoria". Men när man bor midt i rövvarprovinen så — — —

Bref från tre kinesiska unga män.

Chi Fuh ho, Hsü Hai ien och Chu Yuan peng, elever i det teologiska seminariet i Yuncheng, sända härmed ett bref till ledarne inom Svenska Missionen i Kina, Sverige.

Från vår barndom uppvuxna i fattigdom och på grund därpå saknande tillgångar för att studera och komma i åtnjutande af kunskapens förmåner, hade vi föga utsikt att kunna i lifvet blifva Jesu nyttiga lärjungar. Men Herren ingaf sin kärlek i de svenska kristnas hjärtan och upprättade en utbildningsanstalt här i Yuncheng. Här hafva vi nu fått vår utbildning och kunna ej tillfyllest uttrycka

vår tacksamhet för denna godhet. Vi, som i år fullbordat våra studier, vilja genom att i Kina utföra Kristi arbete afbördas och återgälda vår tacksamhetsskuld.

Lärarne i vår skola äro alla besjälade med nit; studieplanen som följes är god och undervisningen likaså, men läroverksbyggnaderna äro för små och lärarekrafterna för otillräckliga, hvarför det är omöjligt att kunna utvidga skolans verksamhet. Då arbetarne ännu äro så få och utrymmet ej medgifver mottagande af flera elever, blir Herrens verk lidande, och detta förorsakar oss smärta. En del elever måste i år afvisas, emedan tillräckligt utrymme ej fanns. Vår bön är därför, att hemförsamlingen ville göra en kraftansträngning och hopsamla medel, så att vi snart kunde få utvidga våra lokaler, anställa flera lärare och mottaga ännu flera elever. På så sätt skulle Guds verk gå framåt. Detta är vår innerliga önskan.

Med vördnadsfulla hälsningar till hela församlingen,

lärjungarne

Chi Fu ho, Hsu Hai ien, Chu Yuan peng.

*

Förr än de ropa, säger Herren, vill jag svara. Med lof till Gud, kunna vi meddela, att den summa, som af missionär August Berg i nr 6 af vår tidning omnämndes såsom behöflig för seminariebyggnadens utvidgning, redan erhållits. Prisen med oss Herren och upphöjen hans namn!

Red.

Tacksägelseämnen: Postmästaren Kaos nitälskan för själars frälsning. — Traktatsällskapets gåfva. — Landtbrukaren från Chenghsien. (sid. 66). — Äldste Ching. — Kapelltomten i Puchow. — Guds verk i Shensi och Shansi under de gångna 25 åren (sid. 66—67). — Evangelisationsresan i Puchengs distrikt (sid. 67—70). — Att våra syskon hittills skonats för öfverfall af rövfare (sid. 65, 67, 69). — Den växande ansvarskänslan hos de infödda kristna (sid. 70, 71). — Guds underbara bevarande af frk. Ackzells evangelist. — Att till svar på bön erforderliga medel inkommit till seminariebyggnadens utvidgning (sid. 72).

Böneämnen: Medel till flera kapells utvidgning (sid. 66, 67). — Läraren Ch'ü och evangelisten Djinn (sid. 67, 71). — Guds Andes utgjutande öfver fältet.

Årsmötet.

Missionens årsmöte hålles, v. G., Kristi himselfärdsdag, den 1 juni. Närmare meddelande i nästa nummer af tidningen.

Jullådorna.

På grund af rådande förhållanden hafva vi beslutat uppskjuta afsändandet af jullådorna. Vi meddela vidare i saken längre fram.